

Epistola lui Iacov

Introducere

Epistola lui Iacov este cea mai veche epistolă inspirată din Noul Testament și a fost scrisă în jurul anului 45 d.Hr. În timpul acela Biserica era formată în mare parte din credincioși iudei. Primele neamuri au fost mântuite și adăugate la Biserică. În ceea ce privește cunoașterea adevărului deplin al creștinismului, Biserica se afla într-o perioadă de tranziție. Credincioșii din acea vreme nu aveau încă o înțelegere deplină a credinței, pe care o îmbrățișaseră, în primul rând pentru că învățăturile apostolului Pavel, care se refereau la „tot planul lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.27; compară cu Coloseni 1.25), nu le fuseseră încă comunicate. Drept urmare, în practică, ei nu au fost complet despărțiți de rânduiala iudaică, o rânduială pe care scriitorul epistolei către Evrei o numește „tabără” (Evrei 13.13). Epistola către Evrei insistă asupra unei despărțiri complete de iudaism. Însă epistola aceasta a fost scrisă abia mulți ani mai târziu - în jurul anului 63 d.Hr. Credincioșii iudei, care credeau în Domnul Isus, nu înțeleseseră încă semnificația învățăturii din Ioan 10.1-9, care vorbea despre faptul că ei vor fi scoși din „curtea oilor” iudaică în deplina lumină și libertate a privilegiului creștin și a slujbei „turmei” Sale (Ioan 10.16).

De aceea acești creștini iudei erau, în mod ușor de înțeles, încă foarte atașați de sinagogile lor și de rânduiala iudaică. Ei se agățau cu înverșunare de legea lui Moise (compară cu Faptele apostolilor 21.20) și nu cunoșteau înălțimile poziției creștine, chemarea și destinul Bisericii. Ei se vedeau pe ei înșiși ca o rămășiță credincioasă și luminată a poporului iudeu (compară cu Daniel 11.35; 12.3), care avea speranțe noi pentru națiunea care se orienta spre Domnul Isus Hristos, Mesia al lui Israel. Speranța lor era să vadă instaurată Împărăția lui Hristos pe pământ, conform învățăturilor profeților din Vechiul Testament. Ei credeau că acest lucru se va întâmpla în scurt timp [compară cu Faptele apostolilor 3.19-21].

Trebuie să ținem seama de acest lucru când citim epistola lui Iacov; lucrurile sunt foarte puternic privite pe nivel iudaic, chiar dacă ei credeau în Domnul Isus Hristos.

Scopul epistolei

Această epistolă este una dintre epistolele iudeo-creștine din Biblia noastră: epistola către Evrei, epistola lui Iacov, prima și a doua epistolă a lui Petru. Aceste epistole au fost scrise pentru a-i instrui în diferite domenii ale creștinismului pe cei convertiți dintre iudei, domenii cu care, în mod natural, ar fi avut probleme dacă proveneau din iudaism. În această epistolă, Iacov abordează anumite probleme, particularități și tendințe iudaice care erau adânc înrădăcinate în gândirea și în modul lor de viață. Astfel de „giulgiuri” se agățau de acești iudei convertiți și erau o piedică în calea libertății creștine și a slujbei lor. De aceea ele trebuiau să fie aruncate. Însă de multe ori cei care au fost mântuiți din iudaism nu au văzut clar aceste obstacole și au avut nevoie de ajutor din partea altora pentru a renunța la aceste lucruri. Tot așa a fost și în cazul cu fâșiile de pânză în care Lazăr a fost înfășurat: „Dezlegați-l și lăsați-l să

meargă!” (Ioan 11.45), a spus Domnul Isus. Este exact ceea ce au făcut Iacov și Petru (care erau slujitori ai circumciziei) în epistolele lor pentru frații lor iudei (compară cu Galateni 2.7-9).

Chiar dacă lucrurile pe care le abordează Iacov aveau o aplicație specifică pentru cei de origine iudaică, principiile practice pe care le abordează se aplică tuturor creștinilor din orice epocă - iudei sau neamuri. Caracterul practic al epistolei este ca „sarea” care îi păstrează pe sfinți în despărțirea de lume și de ispitele care îl pândesc pe orice creștin (compară cu Matei 5.13). Conținutul epistolei, prin urmare, este extrem de practic și conține foarte puține adevăruri doctrinare. Este semnificativ faptul că nu există nici măcar o singură referire la lucrarea răscumpărătoare a Domnului pe cruce. În schimb, Iacov se concentrează pe problemele practice cu care se confruntau frații săi.

Necesitatea unei vieți de credință

Principalul scop al lui Iacov în scrierea epistolei a fost acela de a le lămurii concetățenilor săi, care Îl acceptaseră pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor, necesitatea de a trăi prin credință. Deoarece proveneau din sistemul iudaismului, care era în mare parte determinat de vedere și auzire, ei trebuiau să învețe să umble prin credință și nu prin vedere, ceea ce este un element esențial al creștinismului (compară cu 2 Corinteni 5.7; Romani 1.17; Galateni 3.11; Evrei 10.38). De aceea epistola se concentrează pe necesitatea de a trăi prin credință în împrejurările vieții zilnice.

Iacov este conștient de faptul că a existat o mare probabilitate că au existat unii printre ascultători care nu au fost deloc autentici, și astfel el li se adresează ca unei societăți mixte de credincioși și credincioși cu numele. El accentuează importanța ca fiecare să demonstreze autenticitatea credinței sale printr-o comportare care se cuvine unui creștin adevărat. El îi îndeamnă la un mod de viață practic, care ar revela credința lor și în acest fel ar arăta că sunt credincioși adevărați. Versetul cheie din epistola lui Iacov este: „Eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea” (Iacov 2.18). Fratele Nicolas Simon a vorbit despre faptul că Iacov în principal a spus: „Vă rog, credincioșii adevărați să se ridice în picioare!” Cu alte cuvinte, era timpul pentru ca cei care au crezut cu adevărat în Domnul nostru Isus să iasă în evidență din mulțimea celor care se declară creștini, dar nu sunt, arătându-și credința în viața lor. Deoarece în prezent există printre creștini mult mai mulți simpli mărturisitori decât oricând înainte, această epistolă nu a fost niciodată mai necesară decât în timpul de acum.

Adevărata credință se va vedea în comportamentul unui credincios în situațiile de zi cu zi ale vieții. De aceea Iacov ia situații cu care ne confruntăm cu toții în viața de zi cu zi și ne arată cum trebuie să le folosim ca pe niște ocazii de a demonstra credința noastră în Hristos. Într-un sens, Iacov clădește pe învățăturile Domnului Isus, care a spus: „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7.20).

O privire de ansamblu a epistolei

Așa cum am menționat mai devreme, Iacov atinge o serie de domenii ale vieții creștine în care credința este necesară și în care ea ar trebui să se dovedească. Dacă întâmpinăm aceste domenii ale vieții de zi cu zi în credință, vom dovedi autenticitatea credinței noastre; frumusețile și virtuțile morale ale creștinismului vor fi văzute în viața noastră ca dovadă a credinței noastre.

- *Credința se dovedește în modul în care procedăm în încercări - prin supunere de bună voie și încredere în bunătatea lui Dumnezeu (Iacov 1.2-18).*
- *Credința se dovedește prin modul în care primim și răspundem la Cuvântul lui Dumnezeu - în ascultare (Iacov 1.19-27).*
- *Credința se dovedește în modul în care îi tratăm pe ceilalți - în har și bunăvoință (Iacov 2.1-26).*
- *Credința se dovedește în vorbirea noastră - în stăpânirea de sine (Iacov 3.1-18).*
- *Credința se dovedește prin faptul că noi nu ne lăsăm stăpâniți de carne, de lume și de diavolul - în sfințenie (Iacov 4.1-17).*
- *Credința se dovedește în modul în care procedăm cu nedreptatea - cu răbdare/perseverență (Iacov 5.1-13).*
- *Credința se dovedește prin grija noastră față de cei bolnavi (fizic și spiritual) - în dragoste (Iacov 5.14-20).*